

— былъ умраzenъ на тѣзи хора, защото той намѣрвалъ наслажденіе въ грѣцка та философія и въ искусство то, а ёще и защото, по тѣхно то мнѣніе, голѣмо то значеніе на една коя-да-е личность вынаги было опасно за республика та. Двама трибуны обвинили доблестныя мѣжъ, че былъ скрылъ пары, що принадлежели на республика та, и ги присвоилъ.

Въ назначенныя день за обсъжданье то на тѣзи работа, Сципiонъ са евилъ на форума, съ лавровыя си вѣнецъ на глава, и казалъ на народа: „Римляны! днесъ е година на този день, въ който азъ нѣкога одържахъ славна та побѣда надъ Аннибала. Елате да отидемъ въ Капитолій и да поблагодаримъ богове тѣ!“ Народъ тѣ приелъ тѣзи думы съ радостны выкове и отишелъ слѣдъ Сципiона; за обвиненіе то не станѣла ни дума. Но отъ тогази Сципiонъ на могълъ вече да остава въ Римъ; той са отдалечилъ на село и, въ тихо уединеніе поживѣлъ тамъ до сама та си смъртъ, която го постигнѣла въ сѣща та година, когато Аннибалъ лишилъ себеси отъ живота.

Между туй, ценсоръ тѣ Катонъ продѣлжавалъ да преслѣдова предадени тѣ на раскошь хора, и ревностно запазвалъ бѣдны тѣ отъ притѣсненія та на богаты тѣ и силны тѣ; но не му было подъ сила да въспре потока на растяща та необузданность на нравы тѣ. — Съкій пѣтъ, когато произносялъ Катонъ рѣчь въ сената, постоянно ъ свѣршалъ съ тѣзи думы: „При туй, азъ мисль за нужно да са разсыпе Карѣагенъ.“

8. Съсыпваніе то на Карѣагенъ.

Катоново то желаніе са съгласявало съ воля та на римскія народъ; ожидали само поводъ за нападанье на Карѣагеняны тѣ. Случило са, што съсѣдственный тѣ имъ царь отнелъ отъ тѣхъ макко земя. Но Карѣагеняны тѣ, по дирнія договоръ, не могли да наченѣтъ война безъ съизволеніе то на Римляны тѣ, и тѣ отпратили въ въ Римъ посланницы, за да испросѣтъ помощъ. Посол-